

Arrest

nr. 333 390 van 29 september 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P-J. TUTS
Luchthaven Brussel Nationaal, Gateway Building 1/J
1930 ZAVENTEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 23 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 november 2024 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 september 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 18 juli 2015 in België aan in bezit van een Duits visum kort verblijf, geldig tot 16 mei 2016.

1.2. Op 12 februari 2016 wordt verzoekende partij door de onderzoeksrechter te Luik opgesloten in de gevangenis op verdenking van:

- prostitutie – exploitatie andermans prostitutie;
- dader of mededader.

Bij beschikking van de raadkamer van Luik wordt verzoekende partij op 13 april 2016 onder huisarrest met elektronisch toezicht geplaatst.

1.3. Op 17 juni 2016 dient de verzoekende partij samen met een Belgische onderdaan, de heer M.P. een huwelijksaangifte in.

1.4. Op 1 juni 2017 wordt verzoekende partij door het Hof van Beroep van Luik veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf als (mede-)dader wegens mensenhandel en -smokkel in het kader van de aanwerving voor, en exploitatie van, prostitutie.

1.5. Op 18 januari 2018 wordt het huwelijk voltrokken tussen verzoekende partij en de heer M.P..

1.6. Op 11 februari 2021 wordt verzoekende partij uitgeleverd aan de Verenigde Staten.

1.7. Blijkens het persbericht van de *US Attorney's Office, District of Minnesota* wordt verzoekende partij op 24 april 2023 in de Verenigde Staten veroordeeld tot een gevangenisstraf ten belope van de reeds uitgezeten periode sinds haar arrestatie in 2016 en 500 000 dollar schadevergoeding aan de slachtoffers, omwille van haar aandeel in een grootschalige internationale Thaise organisatie van mensenhandel.

1.8. Na haar veroordeling wordt verzoekende partij uit de Verenigde Staten verwijderd naar Thailand.

1.9. Op 26 juni 2023 dient verzoekende partij op de ambassade te Bangkok een visumaanvraag gezinshereniging in, ten einde haar Belgische echtgenoot te vervoegen in België. Deze aanvraag wordt op 21 december 2023 geweigerd.

1.10. Op 16 januari 2024 dient verzoekende partij andermaal een visumaanvraag in, ditmaal in het kader van familiaal bezoek, hetgeen eveneens geweigerd wordt op 15 februari 2024.

1.11. Op 8 maart 2024 dient verzoekende partij opnieuw een visumaanvraag gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot in.

1.12. Op 22 november 2024 wordt het gevraagde visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Op datum van 08/03/2024 werd er op basis van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een visumaanvraag ingediend door I., A. (...) geboren op (...)1961, en van nationaliteit, om haar echtgenoot M. P. (...), geboren op (...)1957 en van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen;

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende ten eerste dat betrokkene, door haar persoonlijk gedrag, een bedreiging vormt voor de openbare orde;

Overwegende dat de volgende feiten tot deze conclusie leiden:

Mevrouw werd, onder de naam van S.-W. A. (...), in januari 2016 in België gearresteerd en nadien op 01/06/2017 door het Hof van Beroep te Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens feiten van mensenhandel en uitbuiting van prostitutie.

Mevrouw staat verder ook bekend onder volgende andere namen, nl.: S.-W. A. (...) en I. S. (...). Uit informatie (zie voetnoot en het administratief dossier) blijkt dat mevrouw voordat ze hier in België gearresteerd werd ook al actief was in de prostitutie en mensenhandel in de USA. Zij werd na haar gevangenisstraf in België uitgeleverd aan de Amerikaanse autoriteiten om daar voor de rechtbank te verschijnen. Zij werd na haar proces, waarin ze schuldig pleitte aan 1 aanklacht voor samenzwering tot sekshandel en aan 1 aanklacht voor witwassen, door de Amerikaanse autoriteiten gerepatriëerd.

Gezien de ernst van bovenstaande feiten en het langdurige karakter ervan, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het feit dat betrokkene een partner België te heeft, geeft haar dan ook niet automatisch recht op verblijf.

Overwegende dat art. 8, 1° van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens bepaalt dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privé leven en zijn gezinsleven;

Overwegende dat de weigering van een visum gezinshereniging een inmenging is in het privé leven en het gezinsleven van betrokkenen;

Overwegende echter dat art. 8, 2° van het EVRM bepaalt dat dit recht niet absoluut is en dat de inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan is, voor zover deze inmenging voorzien is door de wet en het een maatregel betreft die in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale of openbare veiligheid.

Overwegende dat de Belgische samenleving het recht en de plicht heeft de integriteit van zijn burgers te beschermen;

Overwegende dat het criminele gedrag van betrokkene getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychologische integriteit van de ander, des te meer ten aanzien van personen in een kwetsbare situatie.

Overwegende dat, in het licht van het gedrag van betrokkene, de duur van de uitgesproken strafmaat en de aard van haar activiteiten, het bijgevolg redelijk is aan te nemen dat de dreiging voor de openbare orde reëel, actueel en voldoende ernstig is;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd, en dit in overeenstemming met art. 43 van hogervermelde wet (art. 40ter).

Overwegende ten tweede, dat mijnheer M. (...) niet aantoont over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.'

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat betrokkene de heer M. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen volgende documenten voorgelegd heeft:

- attest federale pensioendienst: uitbetalingen pensioen.

Uit dit document blijkt dat mijnheer een maandelijks uitkering krijgt van ongeveer 1700 euro netto.

Betrokkene haalt aan dat zijn pensioenuitkering echter zal verhogen zodra hij samenwoont met mevrouw. Deze stelling wordt echter niet aangetoond via een attest van de pensioendiensten.

De heer M. (...) ontvangt verder wel een huursubsidie van 213 euro (is nu 297 euro na indexeringen), maar zijn huur zelf bedraagt 750 euro; dus dient mijnheer maandelijks nog steeds + 450 euro huur te betalen.

Op basis van voorgaande elementen wordt dus niet aangetoond dat de heer M. (...) momenteel beschikt over toereikende bestaansmiddelen, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, wat momenteel overeenkomt met een bedrag van 2089 euro netto per maand.

Voorgaande elementen indachtig kunnen we bijgevolg besluiten dat de voorwaarden van de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen op dit moment niet vervuld zijn.

Het visum gezinshereniging wordt derhalve geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting in te dienen. Conform artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) "doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesesamenvatting vat de verzoekende partij haar middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift samen en repliceert zij op het verweer in de nota met opmerkingen. Zij stelt als volgt:

"II. REPLIEK

2.L Eerste middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele en de materiële motiveringsplicht doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker een dreiging voor de openbare orde vormt

2.11 Herhaling van de middelen

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2. In het kader van de materiële motiveringsplicht komt het aan de Raad toe na te gaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62,92, eerste lid van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

2.L2 Replik van de verwerende partij

4. De repliek van de verwerende partij op het eerste middel kan in essentie als volgt samengevat worden:

- De verwerende partij voert aan dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de bestreden beslissing gelezen kunnen worden en dat verzoeker dus heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing te bestrijden in rechte. Aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan, aldus de verwerende partij;

De verwerende partij stelt dat in de bestreden beslissing op zeer gedegen wijze is vastgesteld dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. In de nota met opmerkingen wordt zo verwezen van de uitlevering van verzoekster van België naar de VS om er terecht te staan in een rechtszaak rond mensenhandel en witwassen, naar een zoekopdracht op google onder de naam "I. S." en naar een persbericht van de District of Minnesota Attorney's Office. Bijgevolg is de verwerende partij niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk gegaan in de beoordeling van het werkelijke, actuele en voldoende ernstige karakter van de bedreiging voor de openbare orde die uitgaat van de verzoekende partij.

2.7.3 Replik van de verzoekende partij

5' Verzoekende partij heeft op 7 januari 2024 kennisgenomen van het administratief dossier via de raadvrouw van verwerende partij. Op 8 januari 2024 kreeg verzoeker een antwoord op een vraag openbaarheid bestuur van 12 december 2024 waarin aan de Dienst Vreemdelingzaken gevraagd werd onder andere het arrest van het hof van beroep van Luik van 1 juni 2017 over te maken (stuk 9).

i) De afwezigheid van motivering op basis van de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling hebben geleid

6. Zoals reeds benadrukt in het verzoekschrift is het enkel mogelijk een aanvraag tot visum voor gezinshereniging te weigeren omwille van een gevaar voor de openbare orde naar aanleiding van een individueel onderzoek van de dreiging die uitgaat van de aanvrager. Een loutere verwijzing naar strafrechtelijke precedents is in dit opzicht onvoldoende.

7. Volgens de rechtspraak van uw Raad dienen uit de "omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid" het bestaan van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde kunnen worden afgeleid.

B. Verzoeker heeft zoals geweten enkele jaren in de Belgische gevangenis doorgebracht op basis van een arrest van het hof van beroep van Luik van 1 juni 2017. Meer precies betrof het de periode vanaf haar veroordeling in 2017 tot en met februari 2021. Hierna werd ze uitgeleverd aan de Verenigde Staten doch in november 2022 mocht verzoeker de VS verlaten.

9. Noch uit het overgemaakte administratief dossier, noch uit het antwoord verkregen in toepassing van een verzoek openbaarheid bestuur blijkt dat verwerende partij het arrest van het hof van beroep van Luik in bezit had op het moment van de aanneming van de bestreden beslissing. In de nota met opmerkingen wordt ook niet beweerd dat dit wel het geval zou zijn, hoewel in het verzoekschrift duidelijk in twijfel getrokken werd of verweerder wel in het bezit is van het arrest van het Hof van beroep van Luik.

10. Verzoeker heeft het grootste deel van haar straf in België uitgezeten, op basis van een arrest van een Belgische rechtbank. Teneinde de dreiging die uitgaat van verzoeker te kunnen beoordelen, kwam het aan verwerende partij toe om minstens de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot dit arrest in haar

beoordeling te betrekken, bijvoorbeeld door deze in tijd en ruimte te situeren. Verwerende partij heeft dit niet gedaan aangezien het arrest geen deel uitmaakt van het administratief dossier.

11. Op deze manier heeft verwerende partij haar oordeel over de dreiging die uitgaat van verzoeker niet gebaseerd op de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, maar louter op basis van de algemene vaststelling dat in België een strafrechtelijke veroordeling werd opgelopen. Overeenkomstig de rechtspraak van Uw Raad is dit niet toegestaan (RvV 2 oktober 2024, nr. 313,837):

"De Raad wijst erop dat de algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, op zich niet volstaat om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen."

12. In de nota met opmerkingen wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing steunt op de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot het arrest van het hof van beroep van Luik. Verwerende partij verwijst louter naar de strafrechtelijke veroordeling in België en verwijst verder naar feiten die verband houden met de Verenigde Staten. Het is echter niet geweten of de veroordeling in België steunt op deze feiten in de VS.

13. Het contrast met eerder door verwerende partij genomen beslissingen is groot. Ter illustratie kan verwezen worden naar de beslissing van verwerende partij die aanleiding heeft gegeven tot het arrest van uw Raad van 2 oktober 2024 (3t3.873):

"Uit het arrest van het Hof van Beroep van Gent van 03/06/2021 blijkt duidelijk dat u met uw medebeklaagden deel uitmaakte van een georganiseerde structuur en dat u planmatig tewerk ging om inkomsten te genereren uit het plegen van drugsmisdriven. Volgens het arrest beschikte u in het kader van de uitvoering van de drugstransporten over een groot aantal internationale contacten in verschillende Europese landen. Over uw rol blijkt uit het arrest dat deze belangrijk was binnen bovenstaande criminele organisatie. U zou de praktische uitvoering van verschillende transporten georganiseerd hebben en u volgde deze van nabij op. Het arrest van 03/06/2021 benadrukte hierbij dat u zich gewetenloos liet inschakelen in een internationaal opererende criminele organisatie met het oog op onwettig financieel gewin en hield daarnaast rekening met uw sociaal gevaarlijke ingesteldheid"

14. Het niet-betrekken van de omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot het arrest van het hof van beroep van Luik getuigt niet van een zorgvuldige feitenvinding en ernstig onderzoek naar de ernst van de dreiging die uitgaat van verzoekende partij.

Het kan echter niet betwist worden dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar het arrest van het hof van beroep van Luik een essentieel motief uitmaakt om tot weigering van de aanvraag tot gezinshereniging over te gaan. Bijgevolg ligt een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel, alsook van de materiële motiveringsplicht.

ii) Het langdurig karakter van de feiten

15. In het verzoekschrift werd benadrukt dat op geen enkele manier verduidelijkt werd wat onder "langdurig" verstaan dient te worden, hoewel dit thans een essentieel motief uitmaakt in de bestreden beslissing om de aanvraag te weigeren:

"Gezien de ernst van bovenstaande feiten en het langdurige karakter ervan, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden".

16. In de nota met opmerkingen wordt geen repliek gegeven in dit verband, noch voor de duur van de feiten in België, noch voor de duur van de feiten in de VS. Het is dus nog steeds niet geweten welke periode verwerende partij juist in rekening heeft genomen om te besluiten tot het langdurige karakter van de begane feiten, hoewel dit een essentieel onderdeel van de motivering betreft. Aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is dus niet voldaan.

17. Aangezien het arrest van het hof van beroep van Luik geen deel uitmaakt van het administratief dossier, kan alleen maar geconcludeerd worden dat verweerder geen enkel idee heeft over het langdurige karakter van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling in België.

18. Sterker nog, in het administratief dossier is een document van de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van Luik van 13 april 2016 voorhanden waarin melding wordt gemaakt van strafbare feiten in de periode tussen 1 oktober 2014 en 7 mei 2015 (stuk 10). Uiteraard kan er discussie zijn over het langdurige karakter van bepaalde feiten, doch een duur van slechts 8 maanden kan bezwaarlijk als langdurig weerhouden worden.

19. Bijgevolg is de bestreden beslissing, door de verwijzing naar het langdurige karakter van de feiten, vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht gebrekkig.

iii) De verwijzing naar de feiten in de Verenigde Staten

20. Verzoekende partij vroeg met de aanvraag tot gezinshereniging toegang tot het Belgische grondgebied (en indirect de Schengenzone). Het kwam aan de verwerende partij toe om de dreiging van verzoeker voor de Belgische openbare orde (dan wel voor de Schengenzone) te beoordelen.

21. De feiten waarnaar in de nota met opmerkingen verwezen wordt hebben geen verband met België. In het afschrift van het persbericht van de District of Minnesota Attorney's Office wordt verwezen naar een criminele organisatie die actief was in de Verenigde Staten, waarbij slachtoffers naar de VS gebracht werden en waarbij de illegale opbrengsten in de VS verworven werden.

22. In de nota met opmerkingen stelt verwerende partij dat het ter beoordeling van het actueel karakter van de bedreiging vereist is dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de

toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen. De verwerende partij verwijst hiervoor zelfs naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en Belgische parlementaire voorbereiding. Nog volgens de nota met opmerkingen kwam het aan verwerende partij toe om "elk afzonderlijk gevat te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde".

23. Het valt niet in te zien op welke wijze er in de bestreden beslissing effectief rekening gehouden is geweest met "het gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde" dat uitgaat van verzoeker. Een motivering op dit vlak is gewoonweg niet voorhanden in de bestreden beslissing. Het valt ook niet in te zien op welke manier verwerende partij, op basis van het voormalige lidmaatschap van verzoeker bij een criminele organisatie in de VS, met feiten die zich beperkten tot de VS, tot de conclusie is gekomen dat verzoeker een actuele dreiging vormt voor de Belgische openbare orde,

24. Verwerende partij maakt op geen enkele manier aannemelijk dat verzoeker destijds in België (of in de Schengenzone) kon terugvallen op een crimineel netwerk, noch dat verzoeker vanuit België opereerde of dat onder de slachtoffers Belgen of onderdanen van de Schengenzone behoorden,

25. Op die manier ligt geen deugdelijk onderzoek voor van de ernst van de dreiging van de verzoeker, hetgeen een schending oplevert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

26. Besluit: de schending van het eerste middel is voorhanden.

2.2. Tweede middel: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het proportionaliteitsbeginsel en artikel 40ter en 42 van de vreemdelingenwet doordat de bestreden beslissing stelt dat de heer M. (...) niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt,

2.2.1 Herhaling van de middelen

27. Voor de toelichting bij de eerder opgeworpen beginselen wordt verwezen naar de uiteenzetting onder 2.1.7.

28. Van een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvV 24 oktober 2024, nr. 315.443).

29. Artikel 40ter, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende

"De familieleden bedoeld in het eerste lid, 70 en 20, moeten bewijzen dat de Belg: 10 beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 74, g 7, 30, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 75 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 20, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;"

30. Artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in g 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

2.2.2 Replik van de verwerende partij

31. De repliek van de verwerende partij op het tweede middel kan in essentie als volgt samengevat worden:

- De verwerende partij voert aan dat de referentiepersoon (de heer M. (...)) niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen, die ten minste gelijk moeten zijn aan 2089 euro netto per maand;

- De verwerende partij voert aan dat een behoefteanalyse niet noodzakelijk was aangezien verzoeker beschouwd werd als een gevaar voor de openbare orde;

2.2.3 Replik van de verzoekende partij

i) Het niet in rekening nemen van de verhoging van de pensioenuitkering

32. In de bestreden beslissing wordt het volgende opgemerkt

"Overwegende dat betrokkene de heer M. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd heeft:

Attest federale pensioendienst: uitbetalingen pensioen.

Uit dit document blijkt dat mijnheer een maandelijks uitkering krijgt van ongeveer 1700 euro netto. Betrokkene haalt aan dat zijn pensioenuitkering echter zal verhogen zodra hij samenwoont met mevrouw. Deze stelling wordt echter niet aangetoond via een attest van de pensioendiensten"

33. In het verzoekschrift werd uiteengezet dat de referentiepersoon (de heer M. (...)) wel over voldoende bestaansmiddelen beschikt indien rekening gehouden wordt met de verhoging van de pensioenuitkering nadat verzoeker hem zal komen te vervoegen. In de aanvraag van verzoeker werd specifiek verwezen naar de wettelijke bepalingen op basis waarvan de heer M. (...) een verhoging van 25% zou bekomen op diens pensioen, mocht zij hem komen te vervoegen. Verzoeker heeft dus expliciet verwezen naar de toepassing van de Belgische wetgeving op de concrete situatie van de heer M. (...).

34. Verwerende partij heeft hiermee geen rekening gehouden aangezien verzoeker geen attest had overgemaakt waaruit zou blijken dat de heer M. (...) effectief in aanmerking zou komen voor de verhoging van zijn pensioen.

35. In de nota met opmerkingen wordt zelfs niet gerepliceerd op de argumentatie zoals uiteengezet in het verzoekschrift, namelijk dat de bewijslast van het toereikende karakter van de bestaansmiddelen vrij is en dus met alle middelen van recht bewezen kan worden. Een verwijzing naar de wetgeving die van toepassing is op de situatie van de heer M. (...), als ontvanger van een rustpensioen voor zelfstandigen en werknemers, was dan ook voldoende. Verzoekende partij ziet niet in wat hogere bewijswaarde heeft dan een verwijzing naar specifieke wettelijke bepalingen.

36. De inkomenstoets afsluiten door louter te stellen dat zonder attest de verhoging van het pensioen niet aannemelijk gemaakt kan worden, getuigt van een onzorgvuldige feitenvinding, ontkent de vrije bewijslast van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en is een motivering die vanuit materieel oogpunt onrechtmatig is. Bijgevolg ligt een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

37. Minstens kan verwerende partij aan verzoeker gevraagd hebben een dergelijk attest te bezorgen. De verzoeker had ook duidelijk aangegeven steeds bereid te zijn om bijkomende documentatie over te maken, zoals ook toegelicht in het toelichtingsdocument (stuk 8, p. 3):

"Mocht de DVZ van oordeel zijn dat zij bijkomende documentatie nodig heeft, kan dit steeds opgevraagd worden bij mijzelf (p. (...))@deloitte.com). Het louter verwerpen van de aanvraag wegens het niet-voorhanden zijn van bepaalde documenten zou volledig disproportioneel zijn gezien de leeftijd van de heer M. (...) en gezien meer dan zestien documenten aan de aanvraag gevoegd zijn. "

38. Dit attest niet opgevraagd te hebben, hoewel dit ogenschijnlijk cruciaal was, getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek en is volledig disproportioneel. Minstens ligt dan ook een schending voor van het proportionaliteitsbeginsel.

ii) De weigering om een behoefteanalyse uit te voeren

39. Overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet dient, wanneer aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

40. Het gaat hierbij om een duidelijke wettelijke verplichting waaraan verwerende partij verzaakt heeft. De argumentatie in de nota met opmerkingen dat de behoefteanalyse niet meer nodig was aangezien verzoeker beschouwd werd als een gevaar voor de openbare orde, is nergens in de bestreden beslissing terug te vinden. Het gaat om een a posteriori motivering die geen steun vindt in de bestreden beslissing en aldus niet in aanmerking kan worden genomen.

41. Dergelijke motivering zou vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht ook volledig gebrekkig zijn. Als het niet nodig zou zijn geweest een behoefteanalyse uit te voeren aangezien verzoeker reeds weerhouden werd als een gevaar voor de openbare orde, waarom werd de aanvraag voor gezinshereniging dan wel getoetst aan 40ter, §2 van de vreemdelingenwet?

42. Eens verwerende partij besloten had de aanvraag ook te toetsen op het toereikende karakter van de bestaansmiddelen (artikel 40ter, §2), diende zij overeenkomstig artikel 42 van de Vreemdelingenwet eveneens een behoefteanalyse uit te voeren.

43. De weigering de behoefteanalyse uit te voeren getuigt bijgevolg niet van een zorgvuldige feitenvinding en is een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet volgens dewelke de verwerende partij een behoefteanalyse dient uit te voeren "Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan".

44. Besluit: de schending van het tweede middel is voorhanden"

3.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke

overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van het visum gezinshereniging duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de artikelen 40ter en 43 van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat verzoekende partij geen recht op verblijf kan laten gelden daar zij door haar gedrag een bedreiging vormt voor de openbare orde waarbij erop gewezen wordt dat verzoekende partij zowel in België als in de Verenigde Staten veroordeeld werd waarbij de feiten die aan deze veroordelingen ten grondslag liggen worden opgesomd en waaruit de verwerende partij meent dat de strafmaat, de aard en ernst van de feiten en het langdurig karakter ervan toelaten te stellen dat uit het criminele gedrag van verzoekende partij - dat getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychologische integriteit van de ander, des te meer ten aanzien van personen in een kwetsbare situatie, - blijkt dat zij geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden. De dreiging voor de openbare orde is dan ook reëel, actueel en voldoende ernstig om het visum te weigeren. Tevens wordt gemotiveerd waarom het familiale belang van verzoekende partij ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Verder wordt vastgesteld dat de referentiepersoon niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt zodat ook om die reden het gevraagde visum geweigerd wordt.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Het is niet betwist dat verzoekende partij op 8 maart 2024 een aanvraag van een visum lang verblijf - gezinshereniging heeft ingediend, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenoot.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;”

Blijkens artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet betreft dit de echtgeno(o)t(e) van een Belg.

Conform artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet in dat geval onder meer aangetoond worden dat:

“de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag

bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;”

Verder bepaalt artikel 43, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet:

“§ 1.

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

(..)

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

(..)”

Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.”

Zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stelt, volstaat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet om het verblijf te weigeren. De verblijfsweigeren moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

Bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid, beschikt de verwerende partij over een zekere appreciatievrijheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. *In casu* stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing twee motieven bevat, die elk op zichzelf afdoende zijn om de bestreden beslissing te schragen. Immers stelt de verwerende partij vast dat:

- het verblijf geweigerd wordt om redenen van openbare orde;
- het verblijf geweigerd wordt om reden dat de referentiepersoon niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen.

3.8. Wat betreft het eerste motief wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Overwegende ten eerste dat betrokkene, door haar persoonlijk gedrag, een bedreiging vormt voor de openbare orde;

Overwegende dat de volgende feiten tot deze conclusie leiden:

Mevrouw werd, onder de naam van S.-W. A. (..) , in januari 2016 in België gearresteerd en nadien op 01/06/2017 door het Hof van Beroep te Luik veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar wegens feiten van mensenhandel en uitbuiting van prostitutie.

Mevrouw staat verder ook bekend onder volgende andere namen, nl.: S.-W. A. (..) en I. S. (..). Uit informatie (zie voetnoot en het administratief dossier) blijkt dat mevrouw voordat ze hier in België gearresteerd werd ook

al actief was in de prostitutie en mensenhandel in de USA. Zij werd na haar gevangenisstraf in België uitgeleverd aan de Amerikaanse autoriteiten om daar voor de rechtbank te verschijnen. Zij werd na haar proces, waarin ze schuldig pleitte aan 1 aanklacht voor samenzwering tot sekshandel en aan 1 aanklacht voor witwassen, door de Amerikaanse autoriteiten gerepatriëerd.

Gezien de ernst van bovenstaande feiten en het langdurige karakter ervan, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het feit dat betrokkene een partner België te heeft, geeft haar dan ook niet automatisch recht op verblijf.

Overwegende dat art. 8, 1° van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens bepaalt dat eenieder recht heeft op respect voor zijn privé leven en zijn gezinsleven;

Overwegende dat de weigering van een visum gezinshereniging een inmenging is in het privé leven en het gezinsleven van betrokkenen;

Overwegende echter dat art. 8, 2° van het EVRM bepaalt dat dit recht niet absoluut is en dat de inmenging van enig openbaar gezag in de uitoefening van dit recht toegestaan is, voor zover deze inmenging voorzien is door de wet en het een maatregel betreft die in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale of openbare veiligheid.

Overwegende dat de Belgische samenleving het recht en de plicht heeft de integriteit van zijn burgers te beschermen;

Overwegende dat het criminele gedrag van betrokkene getuigt van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychologische integriteit van de ander, des te meer ten aanzien van personen in een kwetsbare situatie.

Overwegende dat, in het licht van het gedrag van betrokkene, de duur van de uitgesproken strafmaat en de aard van haar activiteiten, het bijgevolg redelijk is aan te nemen dat de dreiging voor de openbare orde reëel, actueel en voldoende ernstig is;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd, en dit in overeenstemming met art. 43 van hogervermelde wet (art. 40ter)."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uiteenzet dat verzoekende partij op 1 juni 2017 in België door het Hof van Beroep van Luik veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vijf jaar voor feiten van mensenhandel en uitbuiting van prostitutie. Verder wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij na haar gevangenisstraf in België werd uitgeleverd aan de Verenigde Staten waar zij schuldig pleitte aan één aanklacht voor samenzwering tot sekshandel en één aanklacht voor witwassen. Na haar proces aldaar werd verzoekende partij door de Amerikaanse autoriteiten naar haar land van herkomst gerepatriëerd. De verwerende partij wijst erop dat het gaat om ernstige feiten en dat deze een langdurig karakter kenden. Het criminele gedrag van verzoekende partij zoals dat naar voren is gekomen doet getuigen van een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychologische integriteit van de ander, des te meer ten aanzien van personen in een kwetsbare situatie. De verwerende partij besluit dat: *"in het licht van het gedrag van betrokkene, de duur van de uitgesproken strafmaat en de aard van haar activiteiten, het bijgevolg redelijk is aan te nemen dat de dreiging voor de openbare orde reëel, actueel en voldoende ernstig is;"*

3.9. Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, verwijst de verwerende partij niet louter naar de veroordelingen die de verzoekende partij heeft opgelopen, maar wijst zij op de aard en de ernst van de feiten, het langdurig karakter ervan en het gegeven dat uit deze feiten een bepaalde criminele ingesteldheid in hoofde van verzoekende partij naar voren komt, met name *"een totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychologische integriteit van de ander, des te meer ten aanzien van personen in een kwetsbare situatie"*. Dit alles, samen genomen met de strafmaat die verzoekende partij werd opgelegd, laat de verwerende partij besluiten dat verzoekende partij door haar gedrag actueel nog steeds een voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde oplevert.

Verzoekende partij betwist niet dat zij op 1 juni 2017 door het Hof van Beroep van Luik veroordeeld werd voor de feiten waarvan de verwerende partij in de bestreden beslissing melding maakt. Dit blijkt ook uit de gevangenisfiches als uit het uittreksel uit het strafregister dat zich in het aan de Raad overgemaakte administratief dossier bevindt en dat stelt:

"01/06/2017 COUR D'APPEL - LIEGE 1/1

Sur appel C. Liège div. Liège 16/11/2016

Traite des êtres humains

Accès au territoire, séjour, établissement et éloignement des étrangers : trafic d'êtres humains

Embaucher, entraîner ou détourner en vue de la débauche ou de la prostitution

Exploitation de débauche ou de prostitution

Publicité en matière de débauche ou de prostitution

Emprisonnement 5 ans

Amende 1.000,00 EUR (x 6 = 6.000,00 EUR)

(x5)

(emprison. subsidiaire : 2 mois)

Interdiction des droits visés à l'art.31 du C.P. 5 ans

Confiscation"

Eigen vertaling : "01/06/2017 HOF VAN BEROEP - LUIK 1/1

In beroep C. Luik div. Luik 16/11/2016

Mensenhandel

Toegang tot het grondgebied, verblijf, vestiging en verwijdering van vreemdelingen: mensensmokkel

Het aanwerven, opleiden of afleiden met het oog op losbandigheid of prostitutie

Uitbuiting van losbandigheid of prostitutie

Reclame maken voor losbandigheid of prostitutie

Gevangenisstraf 5 jaar

Geldboete EUR 1.000,00 (x 6 = EUR 6.000,00)

(x5)

(vervangende gevangenisstraf: 2 maanden)

Ontzetting uit de rechten genoemd in art. 31 van het C.P. 5 jaar

Verbeurdverklaring"

Verzoekende partij meent wel dat de verwerende partij zonder meer verwezen heeft naar het arrest van het Hof van Beroep en zij de inhoud van dit arrest niet betrokken heeft in haar beoordeling – zij stelt immers dat de verwerende partij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing niet in bezit was van voormeld arrest – maar zij gaat met dit betoog voorbij aan de concrete vaststellingen van de verwerende partij waar deze duidt omwille van welke feiten verzoekende partij voormelde veroordeling heeft opgelopen, dat het gaat om ernstige feiten, hetgeen niet alleen uit de aard ervan blijkt, maar ook uit de strafmaat die de verzoekende partij opgelegd heeft gekregen, en dat uit deze feiten een bepaalde criminele ingesteldheid naar voren is gekomen in hoofde van verzoekende partij, met name een totaal gebrek aan respect voor de integriteit van een ander, en meer specifiek personen in een kwetsbare situatie. Uit de beschikking van de raadkamer van Luik van 13 april 2016, dat zich wel al in het administratief dossier bevond voor het treffen van de bestreden beslissing, blijkt dat verzoekende partij op 12 december 2016 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en ervan beschuldigd werd als dader of mededader te Bangkok, Luik, Aarlen en Brussel minstens tussen 1 oktober 2014 en 7 mei 2015 vijf personen gerekruteerd, getransporteerd, getransfereerd, ondergebracht en ontvangen te hebben, de controle over deze personen genomen te hebben of overgedragen te hebben, met het oog op prostitutie - exploitatie of andere seksuele exploitatievormen, met de omstandigheid dat;

- de feiten gepleegd werden misbruik makende van de kwetsbare positie waarin de slachtoffers zich bevonden omwille van hun precaire of illegale verblijfssituatie, hun precaire sociale situatie, hun leeftijd, op een manier dat de slachtoffers geen andere werkelijke keuze hadden dan zich te onderwerpen aan dit misbruik;

- er op directe of indirecte wijze gebruik werd gemaakt van frauduleuze manoeuvres, geweld, bedreigingen of enige vorm van dwang.

Gezien de ernstige aanwijzingen van schuld, voortvloeiende uit het gevoerde onderzoek, de verklaringen van de slachtoffers en van een medebeschuldigde achtte de raadkamer het absoluut noodzakelijk dat verzoekende partij verder aangehouden bleef. De raadkamer wees er hierbij op dat de aanslag op de persoon en/of goederen ernstig is en dat de persoonlijkheid van verzoekende partij zoals die onder meer blijkt uit de ernst van de feiten, de lange duur van periode waarin de inbreuken plaatsvonden en het winst oogmerk, doet besluiten dat zij nieuwe misdrijven zal plegen of zich zal onttrekken aan justitie.

Verzoekende partij, die geacht mag worden de inhoud van het arrest van het Hof van Beroep te kennen, betwist niet dat zij veroordeeld werd voor de feiten waarvoor zij initieel aangehouden werd. Zij betwist zo geenszins dat zij tot vijf jaar gevangenisstraf, hetgeen geenszins miniem is, werd veroordeeld omwille van mensenhandel en uitbuiting van prostitutie. Anders dan wat zij ook voorhoudt, blijkt wel degelijk waarom de verwerende partij de gepleegde feiten als langdurig bestempeld. Zij brengt zelf ook geen gegevens aan waaruit kan blijken dat de beoordeling van de verwerende partij dat het gaat om ernstige feiten die langdurig hebben plaatsgevonden verkeerd is. Verzoekende partij meent zelf wel dat een duur van acht maanden (zoals blijkt uit de beschikking van de raadkamer) bezwaarlijk als langdurig kan beschouwd worden, maar met dergelijke subjectieve overtuiging doet zij geen afbreuk aan de bevindingen van de verwerende partij dat verzoekende partij zich gedurende geruime tijd heeft bezig gehouden met bijzonder zwaarwichtige feiten. De Raad wijst er daarenboven op dat het geheel is van de vaststellingen inzake het door de verzoekende partij bewandelde criminele pad dat niet kennelijk onredelijk doet besluiten dat zij nog steeds als een voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde kan worden beschouwd.

Dit alles nog temeer de verwerende partij aan de Raad kopie van het arrest van het Hof van Beroep van Luik van 1 juni 2017 heeft overgemaakt en op lezing ervan blijkt dat de in de bestreden beslissing opgenomen

motivering omtrent de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling, de ernst ervan, het langdurig karakter ervan en de mentaliteit van verzoekende partij die uit deze feiten kon worden afgeleid, steun vindt in voormeld arrest.

3.10. Wat betreft de ernst van de feiten wijst de Raad erop dat conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen niet slechts redenen van openbare orde zijn, maar gezien worden als “*ernstige redenen van openbare orde*” (arrest P.I., 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300: verwijzing door het Europees Hof van Justitie naar artikel 83 van het Verdrag betreffende de werking van de EU waaruit blijkt dat mensenhandel en seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen beschouwd worden als “*vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie*”). Bijgevolg voldoen deze misdrijven aan de graad van ernst die vereist is conform artikel 43, §1, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet waar slechts “*redenen van openbare orde*” vereist zijn.

Ook het EHRM heeft er reeds op gewezen dat, net zoals slavernij, de handel in mensen uit zijn aard en doel van exploitatie, gebaseerd is op de uitoefening van macht gelinkt aan eigendomsrecht, dat het mensen als handelswaar beschouwt dat kan gekocht en verkocht worden en tot arbeid gedwongen wordt, dat het nauwlettend toezicht op de activiteiten van de slachtoffers inhoudt wiens bewegingsvrijheid vaak afgebakend wordt, en dat het het gebruik van geweld tegen en bedreigingen van de slachtoffers inhoudt. Derhalve oordeelt het EHRM dat mensenhandel valt onder het verbod van artikel 4 EVRM (verbod op slavernij en dwangarbeid) (cfr. EHRM, *Rantsev v. Cyprus and Russia*, 7 januari 2010).

De voldoende ernst van de door de verzoekende partij gepleegde feiten kan niet ernstig betwist worden. Zo werd verzoekende partij blijkens het arrest van het Hof van Beroep van Luik niet alleen in België veroordeeld voor haar “*rôle initiateur et central dans les faits*” (eigen vertaling: initiatiefnemende en centrale rol in de feiten) die zich afspeelden binnen een “*inter-frontalière structure*” (eigen vertaling: structuur met grensoverschrijdend karakter) waarbij de feiten als bijzonder ernstig (“*l’extrême gravité des faits*”) met als enig oogmerk geldgewin worden bestempeld maar blijkt tevens dat zij ook in de Verenigde Staten veroordeeld werd omwille van haar rol binnen een grootschalige internationale Thaise organisatie van mensenhandel. Tevens blijkt dat de feiten waarvoor verzoekende partij in België veroordeeld werd feiten betroffen die territoriaal verband hielden met Luik, Brussel, Aarlen en Bangkok (zie beschikking van de raadkamer van Luik van 13 april 2016, bevestigd door het arrest van het Hof van Beroep van Luik), terwijl de feiten waarvoor zij in de Verenigde Staten veroordeeld werd territoriaal verband hielden met Bangkok en “*various cities accross the United States*” (eigen vertaling: verschillende steden in de Verenigde Staten) (zie persbericht van de *US Attorney’s Office, District of Minnesota*).

3.11. Waar verzoekende partij voorts betoogt dat de feiten die zij gepleegd heeft in de Verenigde Staten geen uitstaans hebben met België, toont zij geenszins aan dat de verwerende partij – bij de beoordeling of verzoekende partij nog steeds geacht kan worden een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen – het gegeven dat verzoekende partij ook criminele feiten in het buitenland, *in casu* de Verenigde Staten, heeft gepleegd – niet zou mogen betrekken. Verzoekende partij gaat er ook aan voorbij dat zij in de Verenigde Staten eveneens vervolgd en veroordeeld werd voor feiten van mensenhandel in het kader van seksuele uitbuiting. Zij heeft zich aldaar bijgevolg eveneens bezondigd aan eenzelfde soort feiten waarvoor zij in België veroordeeld werd. Zij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat deze feiten geen relevantie zouden hebben voor de beoordeling van het voldoende ernstige, actuele en reële gevaar dat zij door haar gedrag vormt voor de openbare orde. Zoals de verwerende partij niet kennelijk onredelijk oordeelt, doen de door de verzoekende partij gepleegde zeer zwaarwichtige feiten inderdaad getuigen van een “*totaal gebrek aan respect voor de fysieke en psychologische integriteit van de ander, des te meer ten aanzien van personen in een kwetsbare situatie*”. Verder wijst de Raad erop dat verzoekende partij reeds op 11 februari 2016 van haar vrijheid beroofd werd en zij pas vrijgelaten werd nadat zij door de Verenigde Staten in april 2023 gerepatriëerd werd naar Thailand. Verzoekende partij stelt slechts dat zij haar straf heeft uitgezeten, maar er kan niet blijken en zij substantieert dat ook geenszins, dat haar ingesteldheid dermate gewijzigd is dat zij niet langer kan aanzien worden als een voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde (cfr. EHRM, *Kaya v. Germany*, 28 september 2007, § 63). De Raad benadrukt daarbij nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat verzoekende partij ook effectief opnieuw misdrijven zal plegen, maar slechts een redelijke inschatting moet maken van het risico op het plegen van nieuwe misdrijven, hetgeen verwerende partij ook gedaan heeft.

3.12. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in afbreuk te doen aan de vaststelling van de verwerende partij dat: “*in het licht van het gedrag van betrokkene, de duur van de uitgesproken strafmaat en de aard van haar activiteiten, het bijgevolg redelijk is aan te nemen dat de dreiging voor de openbare orde reëel, actueel en voldoende ernstig is.*”

3.13. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.14. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met haar tweede middel het tweede motief bestrijdt, met name de vaststelling dat de referentiepersoon niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt, maar zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken, bevat de bestreden beslissing twee motieven, die elk op zichzelf afdoende zijn om de bestreden beslissing te schragen. Nu de verzoekende partij geen afbreuk heeft weten te doen aan het motief dat zij door haar gedrag nog steeds geacht wordt een voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen, kan de eventuele gegrondheid van de kritiek tegen het tweede motief niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er bestaat dan ook geen noodzaak om over te gaan tot de bespreking van het tweede middel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend vijftientwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER